

28 Δεκεμβρίου 2013

Μιχαλάκης ο έρημος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Από νωρίς άρχισε ο σταυρός του. Ο πατέρας του, που ήταν αρκετά μεγάλος, πέθανε γρήγορα. Τη μητέρα του, που ήταν μια πολύ απλοϊκή χωρική, την ξαναπάντρεψαν οι δικοί της με το ζόρι σε άλλο τόπο! Τον Μιχαλάκη και την αδελφή του τους έκλεισαν σ' ένα ίδρυμα. Όταν μεγάλωσαν τα δύο παιδιά,

το μεν κορίτσι το πήρε υπό την προστασία της κάποια πονόψυχη συγγενής, τον δε Μιχαλάκη τον έδιωξε το ίδρυμα, γιατί, λέει, μεγάλωσε! Ο Μιχαλάκης όμως δεν είχε μεγαλώσει και ούτε μπορούσε ποτέ να μεγαλώσει. Κι αυτό, γιατί είχε παιδική καρδιά και απλό μυαλό. Ήταν λογικός, αλλά απονήρευτος και ευκολόπιστος. Όλους τους θεωρούσε καλούς! Αυτή ήταν η «καθυστέρησή» του. Τον βοήθησε το ότι ήταν εργατικός. Τα αφεντικά όμως στα οποία πήγαινε για να βγάλει ένα κομμάτι ψωμί, οι περισσότεροι δεν άφηναν την ευκαιρία να πάει ... χαμένη. Τον εκμεταλλεύονταν ασυνείδητα. Και αυτός ο φτωχός, μόλις το καταλάβαινε, προσπαθούσε να βρει άλλη δουλειά, αλλά και πάλι έπεφτε στα ίδια.

Εν τω μεταξύ η αδελφή του μορφώθηκε λιγάκι, βρήκε και μια δουλίτσα και ύστερα έναν σύζυγο. Ποτέ όμως δεν είπε σε κανέναν είτε συγγενή είτε ξένο πως είχε έναν λίγο «καθυστερημένο» αδελφό. Φοβόταν μη χαλάσει ο γάμος της και οι κοινωνικές σχέσεις της. Καμία επαφή, κανένα ενδιαφέρον. Τρόμος την έπιανε, μήπως και μαθευτεί το ... τρομερό, κατά τη γνώμη της, μυστικό...

Ο καημένος ο Μιχαλάκης πληγωμένος, ώριμος νέος πλέον κατά την ηλικία, δεν έπαυε να την αγαπάει. Να την πλησιάσει όμως δεν τολμούσε. Ήξερε ότι δεν τον ήθελε. Του το είχαν πει κάποιοι συγγενείς από την πλευρά της μητέρας τους. Πήγαινε όμως στο απέναντι πεζοδρόμιο απ' εκεί που δούλευε η αδελφή του, για να τη δει έστω και από μακριά! Και στον γάμο της, όταν έμαθε ότι επ' ούδενί ήθελε να παρουσιαστεί ο αδελφός της, μαζί με μια συγγενή που τον λυπόταν, ανέβηκε κρυφά στον γυναικωνίτη της Εκκλησίας που θα γινόταν ο γάμος, για να κρυφοκαμαρώσει την αδελφούλα του νύφη!

Ω, πόσες πληγές είχε η ψυχή του πάνω της! Κι όμως, είχε μια παιδικότητα, μια καλωσύνη αγγελική. Δεν παραπονιόταν, δεν θύμωνε, ρωτούσε για όλους τους συγγενείς αν ήταν καλά με μια ήρεμη ανεξίκακη αγάπη. Χαρακτηριστική ήταν η απάντησή του όταν του είπαν πως δεν έπρεπε να πάει στον γάμο της αδελφής του. Είπε σοβαρά και νηφάλια:

» Όχι, δεν θα παρουσιαστώ. Δεν θέλω να κάνω κακό στην αδελφή μου!«.

Κι έτσι, με ταπεινώσεις, ταλαιπωρίες και στερήσεις κύλησε η ζωή του κι έφθασε στη μέση ηλικία. Είχε μαζέψει λίγα χρήματα από τις δουλειές που έκανε, αλλά ένας επιτήδειος του είπε ότι δήθεν θα συνεταιρισθούν κάνοντας μαζί κάποια δουλειά και τελικά του τα » έφαγε «. Κι έμεινε ο φτωχός Μιχάλης πάλι χωρίς δουλειά, χωρίς ένα κομμάτι ψωμί. Τότε αναγκάστηκε να πάει να φυλάει τα ζώα κάποιου που είχε κτήμα, φάρμα, έξω από την πόλη. Το πως ζούσε εκεί, που κοιμόταν, τι έτρωγε, ο Θεός το ξέρει.

Αυτό που τελικά μαθεύτηκε είναι το ότι σε μια από τις δυνατές παγωνιές του

χειμώνα πριν λίγα χρόνια τον βρήκαν παγωμένο, νεκρό μέσα στην καλύβα των ζώων!

Έτσι έπαψαν όλοι να ντρέπονται για τον φτωχό Μιχαλάκη. Όταν όμως τον δούμε μεθαύριο στον ουρανο να λάμπει σαν μικρός ήλιος, να δούμε αν θα ντρέπονται για τη συμπεριφορά τους όσοι τον εκμεταλλεύτηκαν, όσοι τον πλήγωσαν, όσοι τον αγνόησαν. Όποιος υπομένει για τον Χριστό τις θλίψεις και τις ταλαιπωρίες αυτής της ζωής χωρίς να αγανακτήσει, χωρίς να μνησικακήσει, τον αναμένει η αιώνια μακαριότητα κοντά στον Θεό.

Το μεγάλο όμως αυτό κατόρθωμα, δεν πραγματοποιείται και δεν επιτυγχάνεται αν ο άνθρωπος δεν έχει μυστηριακή ζωή, μέσα στην οποία να ενώνεται με τον Χριστό. Αν ο άνθρωπος δεν εξομολογείται, δεν κοινωνάει, δεν προσεύχεται, δεν αγαπά τον Θεό, δεν τηρεί τις εντολές του Θεού στη ζωή του, δεν είναι δυνατόν να επιτύχει τον εξαγιασμό και την σωτηρία του.

Μερικοί διατυπώνουν την απορία τι θα απογίνουν τόσοι άνθρωποι που δεν γνώρισαν Χριστό. Αυτό, βέβαια, είναι θέμα του Θεού. Αλλά, όπως γράφει και ο απόστολος Παύλος, αυτοί θα κριθούν σύμφωνα με τον έμφυτο ηθικό νόμο, τη συνείδηση που έχει φυτέψει ο Θεός μέσα σε κάθε ανθρώπινη ψυχή(Ρωμ. β : 14).

Αυτοί όμως που γνώρισαν την αλήθεια και τον θείο νόμο, ας προβληματιστούν αν δεν τον σέβονται και δεν τον τηρούν. Σ εκείνον που εδόθη πολύ, θα ζητηθεί και πολύ. Εμείς οι Ορθόδοξοι Έλληνες ειδικά, ας αναλογιστούμε τις ευθύνες που έχουμε ενώπιον του Θεού, ενώπιον της ανθρωπότητας, ενώπιον της αθάνατης ψυχής μας.

Είθε!

Από το βιβλίο: «Νεώτερα Θαύματα της Παναγίας στη Βαρνάκοβα

& Ιστορίες για την Αιωνιότητα»

Εκδόσεις: Ιεράς Γυν. Μ. Παναγίας Βαρνάκοβας Δωρίδα 2007

Πηγή: hristospanagia.gr